

goud (het); zelfst. nw.

1. chem. element uit de elfde groep van het periodiek systeem, atoomnummer 79, het voorname van de edele metalen (symbool: Au): *het is niet alles goud wat er blinkt*, schijn bedriegt

2. wat uit goud bestaat of daarvan gemaakt is: *zij pronkte met goud en juwelen*

3. (als ruilmiddel) munten van goud, goudgeld
OORSPRONG: van het Middelnederlandse *golt*

gouden (bijv. nw.)

van goud vervaardigd, uit goud bestaand: *iemand gouden bergen beloven*, schitterende, bedrieglijke beloften doen

1

Mijn naam is Harriet Manners en ik ben een genie.

Ik weet dat ik een genie ben omdat ik daarnet alle symptomen op internet heb opgezocht en zo te zien heb ik ze bijna allemaal.

Uit sociologisch onderzoek blijkt dat de kenmerken van buitengewoon grote intelligentie onder andere zijn dat je geniet van nutteloze bezigheden, dat je een ongewoon goed geheugen hebt voor dingen die verder niemand interessant vindt en dat je sociaal een grote kluns bent.

Ik wil niet verwaand klinken, maar gisteravond heb ik alle blikken soep in de keuken op alfabet gezet, mezelf geleerd om met mijn tenen een potlood op te pakken en ben ik erachter gekomen dat kippen het daglicht 45 minuten eerder zien dan mensen.

En mensen vinden me meestal niet zo aardig.

Dus volgens mij heb ik het wel voor elkaar.

Andere symptomen van genialiteit die ik herken zijn:

1. *Slaapproblemen*
2. *LuKraKe driftbuien zonder aanwijsbare reden*
3. *Slordigheid*
4. *Algemene eigenaardigheid*

'Ik begrijp er niets van,' zei mijn vader, toen ik hem triomfantelijk mijn afgevinkte lijst liet zien. 'Zijn dit ook niet de symptomen die je hebt als je een meisje van zestien bent?'

'Of een baby,' zei mijn stiefmoeder, terwijl ze de lijst bekeek. 'Ze gelden volgens mij ook voor je zusje.'

Dan zie je maar weer waarom zo veel mensen uit de intellectuele elite niet begrepen worden. Zelfs onze eigen ouders zien niet hoe briljant we zijn.

Maar goed, aangezien het belangrijkste teken van een hoog IQ is dat je veel vragen stelt en ik op die pagina terecht was gekomen door te googelen:

Ben ik een genie?

... ben ik er wel optimistisch over.

En dat is fijn, omdat ik morgen voor het eerst weer naar school ga, dus ik kan alle extra hersencapaciteit goed gebruiken.

Inderdaad, ik zit nu officieel in 5 vwo.

Volgens mijn berekeningen heb ik precies twaalf jaar op school gezeten: 2340 schooldagen of ongeveer 18.720 uur (huiswerk en de oefenexamens die ik heb gedownload om mee te nemen op vakantie niet meegerekend).

Kortom, ik heb ruim een miljoen minuten in mijn opleiding geïnvesteerd als voorbereiding op dit precieze moment. De dag waarop al mijn zorgvuldig verzamelde kennis beoordeeld en gewaardeerd gaat worden, in plaats van een bron van ergernis voor anderen is. Het wordt eindelijk menens op school.

De huiswerkhaters en de met-hun-ogenrollers zijn weg en doordat er leerlingen van andere scholen op onze school het vwo komen afmaken, zijn alleen de mensen die echt iets willen leren nog over. Mensen die willen weten dat woestijnratjes adrenaline kunnen ruiken en dat een rups twaalf ogen heeft, of dat er genoeg koolstof in je lichaam zit om 900 potloden te maken.

Mensen als ik.

En ik heb er zo'n zin in.

Vanaf vandaag ga ik vijf eindexamenvakken voorbereiden, ga ik me alvast voorstellen op twee universiteiten en ga ik serieus een begin maken met een glanzende carrière in de paleontologie. Ik moet statistieken analyseren en kikkers ontleden en dijspier oefeningen doen zodat ik in de niet al te verre toekomst geen kramp krijg wanneer ik aarde van dinosaurusfossielen zit af te veegen.

En ik moet gloednieuwe, gelijkgezinde vrienden maken.

Misschien is het dezelfde school met voor een groot deel dezelfde mensen, maar er gaat het een en ander veranderen. De afgelopen twaalf jaar heb ik beledigingen van mijn bezittingen verwijderd en mijn schoenen uit de stortbak van wc's gehaald, maar dit is mijn kans om helemaal opnieuw te beginnen. Een frisse start.

Een kans om te stralen.

Deze keer wordt alles anders.

Gelukkig is een van de echt fantastische dingen aan geniaal zijn dat je zo makkelijk kunt multitasken.

En deze ochtend besluit ik om daaruit te halen wat erin zit.

Ik kom erachter dat er veertig verschillende spieren in een vogelvleugel zitten terwijl ik uit bed kom.

Ik ontdek dat een zee-egel op zijn tanden kan lopen terwijl ik mijn haar kam, en dat parasieten 0,01 procent van ons lichaamsgewicht bepalen terwijl ik mijn tanden sta te poetsen. Er worden kleren, sokken en schoenen uitgekozen en aangetrokken terwijl ik het feit in me opneem dat een slang ruikt met zijn tong. Ik leer de namen van de Britse koningen en koninginnen terwijl ik de trap af ren, en tegen de tijd dat ik in de keuken aankom ben ik

bij de codenamen van de geheime dienst. (Prins Charles is 'Eenhoorn', wat jammer is, want ik hoopte dat ze die op een dag voor mij zouden gebruiken.)

'Wist je,' zeg ik terwijl ik buk om Tabitha op haar bolle wangetje te zoenen, 'dat een gemiddeld mens in zijn leven vijfhonderd kippen en dertienduizend eieren eet?'

Mijn kleine zusje wist dat duidelijk niet, want ze kirt vrolijk bij het horen van deze nieuwe, nog nooit gehoorde informatie. Dan reik ik over haar pluizige hoofdje heen om een hardgekookte uitvoering van dat laatste van tafel te pakken.

'Harriet,' zegt mijn stiefmoeder.

'En iedereen eet zesendertig varkens,' vervolg ik, terwijl ik het ei met één hand begin te pellen. 'En zesendertig schapen.'

'Harriet.'

'En acht koeien.'

'Harriet.'

'En tienduizend repen chocola.' Met het ei halverwege mijn mond hou ik op met praten. 'Al denk ik dat ik mijn deel daarvan al op heb. Misschien moet ik vegetariër worden om het weer te compenseren.'

Er landt een hand op mijn arm.

'Goedemorgen, Annabel. Heb je lekker geslapen? Ja prima, dank je. Is het geen prachtige dag vandaag? Wat lief dat je ontbijt voor me hebt gemaakt, ook al ligt de hele keukenvloer nu onder de stukjes eierschaal die jij kunt opruimen.'

Ik knipper een paar keer met mijn ogen naar mijn stiefmoeder en dan naar pap. Annabel maakt al sinds mijn vijfde deel uit van mijn leven, maar soms is ze nog steeds een compleet raadsel voor me.

'Waarom praat Annabel tegen zichzelf?'

‘Omdat ze een alien is, die zonder resultaat probeert bij de rest van het menselijk ras te horen,’ zegt pap veelbetekenend, terwijl hij een stukje toast in zijn eierdooier doopt en er dan mee op tafel knoeit. ‘Staat er in dat boek van jou hoe we erachter kunnen komen wat ze met ons arme aardbewoners wil, voordat ze onze hersenen uitzuigt met haar tentakels?’

Gretig begin ik door het dikke boek in mijn hand te bladeren. Het heeft 729 bladzijden en ik ben nog maar op 13/20, dus er staat vast wel een vergelijkbaar geval in.

Of dan ten minste iets interessants over ruimteschepen.

‘Jammer genoeg wijst alles erop dat jouw hersenen waarschijnlijk al niet meer aanwezig zijn, Richard,’ zegt Annabel bars. ‘Dus ga ik waarschijnlijk omkomen van de honger.’

Dan trekt ze een stoel naar achteren en gebaart ernaar.

‘Leg je boek met weetjes neer, Harriet, en eet iets. Ik ga morgenochtend weer aan het werk en we hebben geen van beiden de laatste vierentwintig uur een verstandig woord uit je horen komen.’

Ik begrijp niet waar mijn stiefmoeder het over heeft. Elke zin die ik heb uitgesproken was wetenschappelijk en historisch correct. Achterin staat een literatuurlijst om het te bewijzen.

Ik schuif een stuk toast in mijn mond.

‘Gaat niet,’ zeg ik door een wolk van beboterde koolhydraten heen. ‘Geen tijd. Ik moet dingen leren, plaatsen ontdekken, gelijkgestemde geesten ontmoeten.’

Ik stamp snel de hal in en grijp mijn tas uit de hoek, terwijl ik tegelijkertijd ontdek dat koning Lodewijk xix in 1830 maar twintig minuten over Frankrijk heeft geheerst.

‘Wat is ze toch fantastisch,’ zegt pap trots, wanneer ik de voordeur opendoe. ‘Dat is nu mijn dochter, Annabel. Mijn genen,

recht voor je neus. Harriet Manners, model en stijlicoon. Een modellegende om haar gedurfde, avant-gardistische kledingstijl.'

Ik doe één dopje van mijn koptelefoon in.

'Harriet,' zegt Annabel, 'wacht eens even. Waar ga je heen?'

Ik weet overigens niet precies hoe ik de informatie over Lodewijk xix ga gebruiken. Niet alles wat ik lees is potentieel bruikbaar of relevant, zelfs niet voor mij.

'Naar school!' Ik doe het andere oortje in. Tsjaikovski's *Zwanenmeer* begint op het hoogste volume te weergalmen. 'Tot vanavond!'

En mijn eerste dag in de vijfde begint.

2

Ik heb dus wat onderzoek gedaan naar de manier waarop je nieuwe vrienden moet maken en ik kan gelukkig melden dat er een paar basisregels zijn die iedereen kan volgen.

Ik heb het samengevat als: zoek gemeenschappelijke dingen, lach en glimlach veel (dit wijst op een zonnig en open karakter), stel vragen, onthoud details en draag nooit dezelfde outfit als zij zonder het eerst te vragen.

Dat klinkt bedrieglijk eenvoudig.

De afgelopen zestien jaar ben ik erin geslaagd om niet meer dan vier vrienden te maken: Toby Pilgrim; mijn hond Hugo; een Japans model dat Rin heet (en die net zo makkelijk vriendschap zou sluiten met een knakworstje) en mijn Beste Vriendin Nat, die ik heb leren kennen toen ik vijf was en met wie ik niet nóg minder gemeen zou kunnen hebben, al zou ik het proberen.

Dus ik denk dat ik echt wel kan zeggen dat ik al het advies nodig heb dat ik kan krijgen.

In mijn ogen is het weetjesboek dat ik vastheb meer dan een verzameling fascinerende wetenswaardigheidjes die van belang zijn in de hectiek van ons dagelijks bestaan (wat ook zo is). Het is een brug tussen mij en andere mensen. Met deze wetenschappelijk bewezen juweeltjes aan informatie kan ik altijd iets vinden wat ik met iemand gemeen heb.

O, hou je van tennis? Wist je dat de langste wedstrijd aller tijden elf uur duurde? Doe je aan fitness? Het hoogste aantal push-ups dat iemand ooit op een dag heeft gedaan is 46.001!

Heb je een kat? Alleen al in Groot-Brittannië doden katten ruim 275 miljoen dieren per jaar.

Het maakt niet uit of het film is, sport, liedjes, dieren of een voorliefde voor frisdrank (je tanden lossen ervan op!): op een of andere manier kan ik contact maken. Een link tussen mij en hen vinden. Iets wat ons bindt.

Voor vriendschap heb je alleen aandacht en toewijding nodig. En wat parate kennis.

Ik lees van alles over krokodillen terwijl ik de straat uit loop op weg naar school, langs het bankje waar Nat meestal op me zit te wachten (alleen zit ze nu op de modeacademie aan de andere kant van de stad).

Oppervlakkig blader ik langs rupsen terwijl ik snel rondkijk op zoek naar Toby, die in geen velden of wegen te bekennen is, en ik pak mijn telefoon uit mijn zak om te kijken of Stephanie, mijn agente bij het modellenbureau, heeft ge-sms't. (Zoals gewoonlijk is dat niet het geval – mijn modellencarrière schijnt in een soort coma te zijn geraakt.)

Ik dood de tijd met wat Amerikaanse presidenten terwijl ik het hek van school onhandig openmaak en erdoorheen loop.

De grootste meren van de wereld nemen de tijd in beslag die het duurt om de stoeve voordeur open te doen en door de stille gang naar mijn lege klaslokaal te slenteren.

Dan ga ik zitten, sla een bladzijde over de Londense metro op, en wacht af.

Ik heb er bewust voor gekozen om vandaag vroeg naar school te gaan, zodat ik genoeg tijd heb om me voor te bereiden voor mijn nieuwe klas binnenkomt. Dankzij het werk van pap heb ik de eerste drie weken van het semester in Amerika gewoond,

waar ik gemarteld ben door een privélerares die een oplichtster bleek te zijn, en tijdens een fotoshoot op een kermis ben flauwgevallen, dus wat extra tijd heb ik echt wel nodig. Zo kan ik acclimatiseren in mijn nieuwe omgeving, er nog wat feitjes in stampen en terwijl ik toch bezig ben zorgen dat mijn maag niet blijft omrollen als een zieke guppy.

Nerveus pak ik mijn boek zo stevig mogelijk beet.

Concentreer je, Harriet.

De Londense metro was het eerste ondergrondse vervoerssysteem ter wereld. Per jaar reizen er 1265 miljard passagiers mee, het beslaat een netwerk van 402 kilometer en het ligt voor een groter deel bovengronds dan ondergr...

'Harriet Manners?'

Ik slik. Nu gaat het gebeuren. Hier begint mijn nieuwe start. *Wees cool, Harriet. Wees nonchalant. Zorg dat je zo veel interessante en toch luchtige feitjes weet als fysiek mogelijk is.*

Ik adem diep in, zet mijn grootste en vriendelijkste glimlach op en leg mijn boek neer.

'Goedemorgen,' zeg ik zo vrolijk mogelijk. 'Wat ontzettend leuk om...'

Dan hou ik mijn mond.

Want voor me staat een groep mensen die er toch echt uitzien als volgroeide volwassenen, met klemborden en pennen in hun handen.

En stuk voor stuk staan ze mij aan te gapen.